

Հովհաննես Թումանյան

Թեպետն բախտը մեզ շատ հարվածեց...

Թեպետն բախտը մեզ շատ հարվածեց
Երկար դարերով, ահեղ հարվածով,
Թեպետն էսպես ցրվեց, տարածեց,
Ձրգեց հողեհող, փրռեց ծովեծով,

Վկա է սակայն բովանդակ երկիր,
Որ մենք կարեվեր ապրում ենք կրկին,
Եվ ուր հասնում է հայի գիրքն ու գիր
Կենդանի է դեռ հայության ոգին:

Եվ թարմ աղմուկով մանկունք մեր մատաղ

Առաջ են խաղում լուսավոր տենչով,
Եվ թնդում են դեռ հայի երգն ու տաղ
Հարազատ լեզվով, հայրենի շքնչով:

Եվ իր փրլատակ տրների տակից
Ելնում է ահա հզոր ժողովուրդ,

Իր վեհ ճակատին տանջանք ու թախիծ,
Խորունկ հայացքում մեծ կյանքի խորհուրդ:

Ո՛վ դուք սրբազան Մասիս, Արագած,
Էդ ձեր երկնամուխ գոհար թագերով,
Եվ որ նրանցից վերև խոյացած

Փայլատակում եք լույս-պըսակներով

Մահակ ու Մեսրոպ, և շատ պանծալիք,
Որ լըցրիք Հայոց աշխարհքն ու սրտեր
Լուսավոր կյանքի սիրով երջանիկ
Ու ձրգտում տըվիք ձրգտել դեպի վեր,

Քանի որ դուք կաք, քանի կըմնաք,
Հոյակապ սյուներ հայության ոգու,
Մենք միշտ անսասան առաջ տի գնանք,
Ինչքան մեր ճամբան լինի ահարկու:

Եվ տոն կըտոնենք էսպես խնդագին,

Եվ թող իմանա բովանդակ երկիր—
Ապրում է անմեռ հայությունը հին,
Ապրում են անմահ իրեն գիրքն ու գիր:

1913
